

ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ι. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 85.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΥΤΟΥ

ΓΑΣΠΑΡΟΥ ΜΕΝΔΕΖΟΥ.

Αἱ ἐξαιρετικαὶ αἰτίαι ὑπ' ὧν ὁ ἄνθρωπος ὁρμώμενος ἐνίοτε καθίσταται ὄργανον παραδόξων πράξεων, ὑπερβαίνουσι πολλάκις τὰ ὅρια τῆς πιθανότητος τοσούτον, ὥστε ὁ συγγραφεὺς, ὁ σεβόμενος τὴν αὐστηρὰν λογικὴν τῆς ὑγιούς κριτικῆς, δευλὶ ἐπιχειροῦμενος τὴν διήγησίν του. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀνέγνωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι Γάλλος τις, κατηγορηθεὶς ἐπὶ φραυδοσύνῃ καὶ φοβούμενος μὴ καθ' ὁδὸν συλληφθῇ, εἰσῆλθεν ἐντὸς τινος θεάτρου τοῦ Λαυγδούνου καὶ ἐρόνευσε νέαν τινὰ γυναῖκα, ἣν ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδεν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ τὰς χειρᾶς τοῦ θυμίου, καὶ οὕτω νὰ διαφύγῃ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὴν στέρησιν τῆς μετὰ τοῦ οὐρανοῦ συνδιαλλαγῆς τῆς ψυχῆς του. Ἐπεθύμει, δηλαδή, τὸν θάνατον ὡς μέσον ἀναπαύσεως τοῦ ἀγωνιῶντος

πνεύματός του· ἀλλ' ἀντὶ τῆς αὐτοχειρισθῆ ἑθιμνάτωσαν ἄλλον· ὁ νόμος τῷ ἐχορήγει καιρὸν νὰ μετανοήσῃ πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἦτο παράφρων· δὲν ἀντιτείνω, διότι τοιοῦτος καταντῇ ἕκαστος πιεζόμενος ἀπὸ τὴν φλογερὰν ἐπιρροίαν ψυχικοῦ τινος πάθους, εἴτε ἔρως εἶναι τοῦτο, εἴτε ζηλοτυπία, εἴτε θεοβλάβεια, εἴτε ἐκδίκησις. Ἡ ἀκόλουθος ἱστορία θέλει θέσει ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνώστου μίαν φάσιν τοιαύτης παραφροσύνης.

Κατὰ τὸ ἔτος 1789 κατοίκει ἐν Ἰταλίᾳ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἀκουίλης, πόλεως τῶν Ἀβρουζίων, ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἄνθρωπός τις ὀνόματι Γάσπαρος Μενδέζος. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦν Ἰσπανός, ἂν οὐχὶ ἐκ γεννήσεως, τουλάχιστον ἐκ καταγωγῆς, καὶ ὅτι εἶχε μικρὰν ιδιοκτησίαν, ἥς ἐκπύζησε τὴν ἀξίαν διὰ τῆς φιλοπονίας του. Ὀλίγον μακρὰν τῆς κατοικίας αὐτοῦ ἔζη μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς ὡραίας κόρης, ὀνομαζομένη Βιάγκα Βενόνη. Ὁ Μενδέζος ἠγάσθη τῆς ὡραίας ταύτης νεάνιδος. Αἰσθανόμενος δ' ἐν ἑαυτῷ πλεονεκτήματά τινα, ἅτινα τὸν καθίσταν ὑπέρτερον τῶν νέων τῶν περιχώρων, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι αἱ προτάσεις του ἤθελον τύχει

ἐνθέρμου ὑποδοχῆς. Τοιαύτην ἔχων πεποίθησιν ἐξέ-
θισε τὸν πόθον τοῦ, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως
ὥστε ἡ Βενόνη, καταπληχθεῖσα, τὸν ἀπήντησε δι' ἀρ-
νήσεως. Ἀλλὰ φαντάσθητε πόσον ἐπηύξησεν ἡ θλί-
ψις τοῦ ὅταν ἀνεκάλυψεν ὅτι νέος τις, Γιουζέπος
Ῥίπας καλούμενος, ὑπῆρξε μάρτυς ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς
ἀποποιήσεως γενομένης ἐντός τινος κήπου. Ἐνῷ δὲ
ἀπεσύρτο φέρων θανατηφόρον τραῦμα εἰς τὴν καρ-
δίαν τοῦ, ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ γελῶντος ἀπερισκέ-
πτως δύο νέους. Ὑπερήφανος καὶ εὐσεὶ ἐκδικητικὸς
ὁ Γάσπαρος φαίνεται ὅτι προσεβλήθη εἰς ἄκρον· ἀλ-
λά, καθὼ φιλότιμος, ἐπειράτο νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθη-
ματὰ τοῦ ὑπὸ φαινομένην ἀδιαφορίαν. Οἱ μαθόντες
τὸ γεγονός δὲν ἠπατώντο· καὶ ὅτε, μετὰ παρέλευ-
σιν χρόνου τινός, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ Γιουζέπος ἦν ὁ
εὐνοούμενος ἐραστὴς τῆς Βιάγκας, ἡ ἔχθρα, καίτοι
πάντοτε κρυπτή, κατέστη ὑπὲρ ποτε δριμυτέρα.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον Βενόνης πατὴρ τῆς Βιάγκας,
ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀπερρίψε τὰς προ-
τάσεις τοῦ τόσο κατὰλλήλου ἐραστοῦ, καὶ ἐκυρι-
εύθη ἀπὸ μεγάλην δυσἀρέσκειαν, καθότι ἡ κατάστα-
σις τοῦ ἦν πολὺ μετρία, καὶ ἐπομένως ἐθεώρει
λίαν εὐάρεστον ν' ἀποκτήσῃ γαμβρὸν πλούσιον. Ὁ-
θεν ἐσκέπτετο πῶς νὰ κατορθώσῃ τοῦτο. Μετὰ πρῶ-
την ἀπόπειραν τῆς πατρικῆς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ
ἐπιρροῆς, ἀφοῦ ἐξήντηλυσεν ἐπὶ ματαίῳ πᾶσαν πειθὴν
καὶ πᾶσαν φιλοφροσύνην, δὲν εἰδίστασι ν' ἀποταθῇ
καὶ πρὸς τὸν Γάσπαρον αὐτὸν, εἰπὼν ὅτι ἄπειρος εἶ-
ναι ἡ θυγάτηρ τοῦ, καὶ ὅτι ἀπερισκέπτως ἀπερρίψε
τοσοῦτον ἀξιόλογον πρότασιν· ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι, κα-
θὼ ἤλπιζε, δὲν ἤθελ' ἐγκαταλείψει τὸν σκοπὸν τοῦ,
ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἤθελεν ἐπαναλάβει τὰς προ-
τάσεις τοῦ.

Ὁ Γάσπαρος ἤκουσε μετ' εὐμενείας τὸν γηραιὸν
πατέρα τῆς Βιάγκας, ἀλλ' ἀπεκρίθη ψυχρῶς, ὅτι δὲν
ἤσθάνετο οὐδεμίαν διάθεσιν ν' ἀνανεώσῃ τὰς πρὸς
τὴν νέαν προτάσεις, ἐκτὸς ἐὰν ἐπειθέτο ὅτι αὕτη ἦτο
πρόθυμος ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀποποιήσιν τῆς. Λαθὼν
τὴν ἀπόκρισιν ταύτην ὁ Βενόνης ἐπανελάβε τὰς πρὸς
τὴν θυγατέρα τοῦ παρατηρήσεις, ἀλλ' ἀτυχῶς τὴν
εἶδεν ἐπὶ μᾶλλον προσκεκολλημένην εἰς τὸν ἔρωτα
τοῦ Ῥίπα καὶ ἀμετακίνητον εἰς τὸν σκοπὸν τῆς. Ἡ
ὑπόθεσις αὕτη ἐμεινέν ἐκκερμῆς ἐπὶ τινὰς μῆνας, μέ-
χρις οὔ ὁ Βενόνης, στενοχωρούμενος ἀπὸ τὰς οἰκονο-
μικὰς περιστάσεις τοῦ, ἀνενέωσε τὰς προσπάθειάς
τοῦ, συμπαραλαβὼν εἰς τὰς ἐμιλίαις τοῦ συκοφαν-
τίας τινὰς κατὰ τοῦ Γιουζέπου, θεμελιουμένας ἐπὶ
τῇ κατὰ τύχην ἀπωλείας ποσότητος χρηματικῆς,
ἣν εἶχεν εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθῇ φίλος τις, κάτοικος
γειτονικοῦ χωρίου, ἐνθα ὁ Γιουζέπος ἐσύχναζεν. Ἡ
ἀπώλεια αὕτη, φαινομένη ὅτι προῆλθεν ἐξ ἀφροσύ-
νης καὶ ἀπρονοησίας τοῦ νέου, ἐπροξένησε μεγάλην
δυσθυμίαν εἰς τὸ πνεῦμά τοῦ, καὶ ὅχι μόνον ὑπεχε-
ρῶν νὰ παρχωρήσῃ εἰς τὸν ὀφειλῆταιν τοῦ τὰ ἁλίστα
ὑπάρχοντά τοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ὅλου χρέ-
ους, ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ προσέτι τακτικῶς μέρος
τοῦ ἐβδομαδιαίου κέρδους τοῦ.

Ἡ διαγωγή αὕτη τοῦ νέου Γιουζέπου ἦτο το-

σοῦτον ἐντιμος ὥστε ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν ἐχρεωστεῖτο
ἡ ποσότης τῶν χρημάτων ἀπεδέχθη εὐμενῶς τὴν δι-
ατάξιν ταύτην τῆς ἐξοφλήσεως· ἀλλ' ὁ γέρον Βενόνης
ἐλάβεν αὐτὴν ὡς ἐπιχείρημα συντελοῦν εἰς τοὺς σκο-
ποὺς τοῦ, καὶ πρόσφορον εἰς ἀμείωσιν τοῦ χαρακτῆ-
ρος τοῦ Γιουζέπου. Οἱ λόγοι τοῦ ἐτι μᾶλλον ἐφαί-
νοντο ἱσχυροὶ, ὅτι ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν θυγατέρα
τοῦ τὴν ἐρώτησιν, πῶς τοιοῦτος ἄνθρωπος, κύπτων
ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοιοῦτου ἐπιμόχθου χρέους, ἠδύνατο
νὰ κατορθώσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς συζύγου καὶ τῆς
οἰκογενείας τοῦ; Ἡ Βιάγκα ἐξ ἐναντίας, διετέλει
πιστὴ εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς, ἡ δὲ περιπεπλεγμένη
αὕτη τῶν πραγμάτων κατάστασις οὐδαμῶς ἐβελτι-
οῦτο. Ἐν τῷ μεταξύ ἀδελφὴ τις τοῦ Γασπάρου ὑ-
πανδρεύθη Ἀλεξάνδρον τινα Μάλφον, ὅστις, καθὼ φί-
λος τοῦ Γιουζέπου ἀπεπειράθη νὰ φιλιώσῃ τοὺς δύο
ἀντιζήλους, ἢ μᾶλλον νὰ συνδέσῃ τὰς προτέρας σχέ-
σεις τῶν, μὴ προσπαρξάσης οὐδέποτε προσωπικῆς δι-
ενέξεως. Ὡς πρὸς τὸν Ῥίπαν, δὲν εἶχε βεβαίως ὁ
Μάλφος οὐδένα λόγον ζηλοτυπίας, καὶ ἠπόρει πῶς ὁ
γυναικάδελφός τοῦ ἐμίσει τὸν ἐπίσης δυστυχῆ ἐρα-
στήν. Ὁ Γάσπαρος ὅμως ἐφρόνει ἄλλως· ἐμίσει τὸν
Ῥίπαν· ἀλλ' ἐπειδὴ προσεβάλλετο ἡ φιλαυτία τοῦ, ἐὰν
ἡ ἔχθρα τοῦ πρὸς ἐκεῖνον ἐν ἐθεώρει κατώτερον ἑαυτοῦ
ἐγίνετο γνωστὴ, ὑπέκρυψε τὸ πάθος τοῦ, καὶ ὅτε ὁ
γαμβρός τοῦ Μάλφος τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
προσκαλέσῃ τὸν φίλον τοῦ εἰς δεῖπνον, ἐπ' ἐλπίδι
ὅτι ὁ Μενδέζος δὲν ἤθελεν ἀποποιήθῃ τὴν μετ' αὐτοῦ
συνένταυξιν, ὁ Ἰσπανὸς οὐδεμίαν ἐπρότεινεν ἀντί-
στασιν· « Διὰ τί ὅχι; εἶπε, δὲν ἔχω κανένα λόγον
νὰ μὴ συνδειπνήσω μὲ τὸν Γιουζέπον Ῥίπαν, ἢ μὲ
ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον προσκαλούμενον ἀπὸ τὸν γαμ-
βρόν μου. »

Οὕτω τακτοποιηθέντος τοῦ πράγματος, ὁ Ῥίπας,
κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἐσπέραν, μετὰ κρυφίαν συνέν-
τευξιν μετὰ τῆς φίλης τοῦ ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ πα-
τρικοῦ τῆς κήπου, διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου
ἦτο προσκεκλημένος. Ἡ εἰκία αὕτη, τρία μόλις ἀ-
πέχουσα μίλια ἀπὸ τὴν τοῦ Βενόνης, ἔκειτο εἰς τὴν
ἰδίαν διεύθυνσιν τῆς τοῦ Γασπάρου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν
ὀφείλει βεβαίως νὰ διαβῇ. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ῥί-
πας ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησίν τοῦ εἰς βραδυτέραν ὥ-
ραν, ἐπὶ τῇ προθέσει νὰ μὴ συναντηθῇ μετὰ τοῦ
ἀντιζήλου τοῦ ἄλλου ἢ ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ φίλου
τοῦ. Ὁ Μενδέζος εἶχεν ὑπηρετήν ὀνόματι Ἀντώνιον
Γουέρραν, ἐργαζόμενον εἰς τὸ ὑποστατικόν τοῦ, καὶ
ἀπολαύοντα τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου τοῦ. Ὅτε
ὁ Ῥίπας διέβαιναν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἰσπα-
νοῦ, ἀπήντησε τὸν Ἀντώνιον ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς
ἐναντίας διευθύνσεως καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἐὰν ὁ Μεν-
δέζος ὑπῆγεν εἰς τὸ δεῖπνον· οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ὅτι
ὑπέθετε μὲν τὸν κύριόν τοῦ ἀπελθόντα, ἀλλ' ὅτι δὲν
ἦτο βέβαιος, καὶ ἐκβάλων κλειδα ἐκ τοῦ θυλακίου
τοῦ, ἤνοιξε τὴν πόλην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν,
ἐνῷ ὁ Ῥίπας προέβαινεν.

Ἐν τούτοις ὁ Μάλφος περιστοιχίσθη ἀπὸ τοὺς
προσκεκλημένους φίλους, ἐκτὸς τῶν δύο κυριωτέρων
προσώπων, τοῦ Γασπάρου καὶ τοῦ Γιουζέπου. Προη-

χωρούτης δὲ τῆς ὥρας, οἱ παρόντες, διαλεγόμενοι μεταξὺ των, ἔλεγον διαφόρους ἀστεϊσμούς καὶ ᾄδοντο νὰ μὴ συμβῇ τι καθ' ὁδὸν εἰς τοὺς περιμενομένους φίλους. Ἐπὶ τέλους ὁ Ῥίπας ἐφάνη, καὶ εὐθὺς τὸν ἡρώτησαν κατὰ πρῶτον λόγον, τί ἔκαμε τὸν ἀντίζηλόν του; ἐκεῖνος δὲ ἀποκρινόμενος ἠρώτησεν ἐπίσης διὰ τί ὁ Μενδέζος δὲν ἔφθασεν ἐτι. Καὶ ἐπροσπάθει μὲν νὰ φαίνεται γελήνιος, ἀλλὰ τεταραγμένος ἦτο ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, οἱ δὲ ἀσυνήθεις τρόποι του ἐπηύξαν τὴν γενικὴν περιέργειαν. Ὁ Γάσπαρος κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχὴν του, ἀλλ' οὐδὲν ἦτον παρετηρητὸ ὁ βίσιος ἀγών του. Τέλος ἡ τοιαύτη ἀπουσία τοῦ Μενδέζου κατέστη τόσον ἀκατάληπτος, ὥστε νέφος ἐπαχύθη εἰς τοὺς διαλογισμούς των παρόντων, καὶ ὁ δεῖπνος παρεβλήθη λίαν σκυθρωπός.

« Ποῦ ἔρχεαι ἔμεινεν ὁ Μενδέζος; τί τὸν ἐμπόδισε νὰ παρευρεθῇ; μὴ τὸν συνέβη δυστύχημά τι; » Τοιαῦτα ἐλέγοντο, ὅτε μίαν ὥραν περίπου πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνῶ ὅλοι ἤτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν, ὁ Ἀλέξανδρος Μάλφος εἶπεν ὅτι, πρὸς διασκέδασιν των φίλων τῆς συζύγου του, περιθωρύβου διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ χωρίον Φόρνι, ἐνθα ἦτο ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Γασπάρου, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ῥίπας ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, συνώδευσε καὶ αὐτὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁ περίπατος ἐγένετο ἐν ἄκρᾳ σιωπῇ, διότι ὁ Γιουζέπος ἦτο κατ' ὑπερβολὴν κατηφής, καὶ μόλις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς προκλήσεις τοῦ φίλου του. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ Φόρνι, καὶ σημάναντες τὸν κώδωνα εἶδον εἰς τὸ παράθυρον τὸν Ἀντώνιον Γουέρραν, ὅστις ἠρώτησε ποῖοι ἦσαν καὶ τί ἐζήτουν.

« Εἰμαι ὁ Ἀλέξανδρος Μάλφος. Ἦλθα νὰ μάθω ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου, καὶ διὰ τί δὲν ἦλθεν ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του. »

« Ἐνόμιζα ὅτι ἦλθεν » ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, « διότι ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας. »

« Παράδοξον! » ἀνέκραξεν ὁ Μάλφος, « τί λοιπὸν ἐγείνηται καὶ δὲν ἐφάνη; »

« Τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι παράδοξον, » ἐπανέλαθεν ὁ ὑπηρέτης. « Ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψεν ἐδῶ καὶ ὅτ' ἐσήμερες τὸν κώδωνα, ἐνόμιζα ὅτι ἦτον ἐκεῖνος. »

Μὴ δυνηθέντες νὰ μάθωσιν τι περιπλέον οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Μάλφος ἀπῆλθεν ἀπορῶν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ γυναικαδέλφου του, ὁ δὲ Γιουζέπος, τὴν ἐπιοῦσαν, ἐνῶ εἰργάζετο εἰς τὴν ἀμπελὸν του, συνελήφθη ἀπὸ δύο κλητῆρας καὶ ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν. Ἐρωτήσας δὲ τὴν αἰτίαν, ἔμαθεν ὅτι κατηγορεῖτο, ὅτι τὴν προτεραίαν νύκτα ἀπεπλάνησε τὸν Μενδέζον εἰς ἀτραπὸν ὁρεινὴν καὶ τὸν ἐπλήγωσεν ἐπὶ σκοπῇ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν.

Μόλις ὁ Ῥίπας ἤκουσε τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ ἀνέκραξεν ἀκουσίως « Καὶ δὲν ἀπέθανε λοιπὸν; »

« Ὅχι δὲν ἀπέθανε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, » ἀπεκρίθη ὁ κλητῆρ « ζῇ καὶ θέλει ἀναγνωρίσει τὸν δολοφόνον του. »

« Πῶς! » ἀνέκραξεν ὁ Γιουζέπος, « ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ὅτι δὲν ἀπέθανε! »

« Λοιπὸν, ὁμολογεῖς ὅτι τὸν ἐπλήγωσες; »

« Ὅχι! » ἀπεκρίθη ὁ Ῥίπας, « δὲν ὁμολογῶ κατένενα τοιοῦτον πρᾶγμα. Ἐνῶ τὴν περασμένην νύκτα διέβαινα, παρετήρησα πῖλον ἀνδρὸς καίμενον εἰς τὸν δρόμον ἀναστικώσας δὲ αὐτὸν εἶδα ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν Μενδέζον. Ἐνῶ δὲ ἠπόρουν πῶς ὁ πῖλος εὐρίσκετο ἐκεῖ χωρὶς τὸν κτήτορά του, καὶ ἐκύτταζα περὶ μου μήπως τὸν ἀπαντήσω, τὸν ἀνεκάλυψα καίμενον ὀλίγον μακρὰν ὑπὸ δένδρον. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐνόμισα κοιμώμενον, ἀλλὰ παρτηρήσας αὐτὸν καλῶς, εἶδα ὅτι δὲν ὠμοιάζε κοιμώμενον ἀνθρώπον, καὶ ἐσυμπέρανα ὅτι ἦτον νεκρός. Ἐὰν ἦτον ἄλλος τις ἤθελε τὸν σηκώσει, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι λίαν γνωστὸν, ὅτι δὲν εἴμεθα φίλοι, ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθην νὰ κάμω τοῦτο. Ἐὰν λοιπὸν, ὡς λέγεται, εἶναι ζωντανός, ἴσως δύναται νὰ εἴπῃ τίς τὸν ἐπλήγωσε. »

« Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἡμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ », εἶπεν ὁ ὑπάλληλος « λέγει ὅτι εἶσαι σύ! »

« Λοιπὸν εἰμαι χαμένος ἀνθρώπος! » ἔκραξεν ὁ Ῥίπας, ὅστις παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας ἐπέμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν διήγησιν, προσθετὼν ὅτι, ὅχι μόνον δὲν ἐζήτην νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Μενδέζον, ἀλλ' ἠύχετο ἐξ ἐναντίας νὰ μὴ γείνη τοῦτο, καὶ ἰδοὺ διὰ τί ὑπῆγεν εἰς τὰ δεῖπνον ἀργά, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰσπανὸς τὸν ἐχθρεύετο καὶ ὑπέθετεν ὅτι, ἐὰν συναπηντῶντο μόνοι, ἦτο πολλὰ πιθανὸν νὰ ἐλθῶσιν εἰς λόγους.

Ἐφαίνετο ὅμως, ὅτι εἶχεν ἐνδιατρίψῃ καθ' ὁδὸν πολὺ πλείονα χρόνον, ἢ ὅσον δικαίως τις ἤθελε πρὸς χάριν του ὑπολογίσει διότι δύο ἢ τρεῖς ἀνθρώποι τὸν ἀπῆντησαν πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ Φόρνι, ὥστε ὁ Ἀντώνιος Γουέρρας ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς διαδόσεώς του. Τὴν ἀντίρρησην ταύτην ἐπροσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ λέγων, ὅτι, ἀφοῦ εἶδε τὸν Μενδέζον κατὰ γῆς νεκρὸν, ὡς ὑπέλαθε, τόσον ἐταράχθη, ὥστε ὑπῆγε μόνον καὶ μόνον εἰς τοῦ φίλου του τὴν οἰκίαν, ἵνα μὴ ἐγείρῃ ὑπονοίας. Ὅμοιως ἐξώδευσεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἀμφιρύσπον ἰδέαν του, ἐὰν ἐπρεπε νὰ εἴπῃ τί εἶχεν ἰδεῖ καθ' ὁδὸν, ὅτι ἀπεφάσισε τέλος νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε· ἀλλὰ κατεταράχθη ὅτε ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν ἤκουσε πολλάκις τὴν ἐρώτησιν, τί ἔκαμε τὸν Μενδέζον, ἐρώτησιν διεγείρουσαν κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας.

Ἡ διήγησις αὕτη βεβαίως δὲν ἐπιστεβήθη. Ἀφ' ἑνὸς ὅλοι οἱ τρόποι του κατὰ τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος νύκτα ἔτεινον εἰς καταδίκην του, ἀφ' ἑτέρου ὁ Μάλφος, καὶ τοῖς φίλοις του, ὡμολόγηε ὅτι ὁ Ῥίπας ὅχι μόνον ἐφαίνετο τεταραγμένος ὡς ἐνοχος ὅτε ἐπεριπάτουν, ἀλλ' ὅτι λαβὼν τὸν βραχίονά του, ᾗσθάνθη ὅτι ἔτρεμαν ὅλος ὅτε διέβαινον ἀπὸ τὸ μέρος ἐνθα ἐγένετο ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Μενδέζου.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Μενδέζον αὐτὸν ἐφάνη ὅτι κατὰ πρῶτον ἐπίσεν ἀναίσθητος, καὶ ἀκολουθῶς συνῆλθεν εἰς ἐκυτὸν, ἀλλὰ τόσον ἀδύνατος, ὥστε ἦτο πάντῃ δύσκολον νὰ δώσῃ θετικὰς τινὰς πληροφορίες μετὰ τὴν πρώτην ὅμως ἱατρικὴν περιποίησιν, ἀμα

ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ γαμβροῦ του, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του Φαυστίαν Μάλφου, ὅτι ὁ Γιουζέπος Ρίπας ἦτον ὁ δολοφόνος του.

Ὁ Γιουζέπος λοιπὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν εἰρκτὴν περιμένων τὴν δίκην του. Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ὡς καὶ κατ' αὐτὴν τῶν ἀρχῶν, ἐθεωρεῖτο γενικῶς ἄξιος θανάτου. Μόνῃ ἡ Βιάγκκα, ἡ μόνῃ καὶ ἀληθινῇ ἐπί τῆς γῆς φίλῃ του, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν δυστυχῆ ἐραστήν της, τὸν ἐπασκέπτετο εἰς τὴν ζοφεράν του εἰρκτὴν, τὸν ἐπαρηγόρει καὶ διευχολογεῖτο ὅτι ἦτο ἀθῶος. Ἀλλ' εἴαν ἦτο ἀθῶος, ποῦς ἦτο ὁ ἐνοχος;

Ἐν ταῦτοις ὁ Γάσπαρος ἀνελάμβανε, θεραπευομένων τῶν πληγῶν του, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μέλλων νὰ διασαφίσῃ καταλεπτῶς τί συνέβη αὐτῷ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν εἰς Φόρνι οἰκίαν καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν τοῦ γαμβροῦ του Ἀλεξάνδρου Μάλφου. Ὅτι ἐλθραυθὴ καὶ ἐτραυματίσθη ἦτο γνωστὸν, καθ' ὅτι ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του εἶδον τοὺς κύλπους του καυτοῦ καὶ τὸ ὠρολόγιόν του λείπον. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅλγῃ τινα ἤξευρε περὶ τοῦ συμβάντος, καὶ ὁμῶς ἐπέμενεν εἰς τὴν πρώτῃν βεβαιώσιν, ὅτι ὁ Ρίπας ἦν ὁ δολοφόνος του. Ὡς δὲ πρὸς τὰ κλαπέντα χρήματα, δὲν ἔγινε φανερόν ἄλλο τι εἰμὴ ὅτι ἡ ποσότης αὕτη ἀνήκεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὡς προερχομένη ἐκ τοῦ προῖόντος τῶν ἐνοικίων δύο οἰκιῶν, αἵτινες ἐδόθησαν ὡς προῖξ εἰς αὐτὴν καὶ ἔκαιτο εἰς τὴν Ἀκυλίαν. Τὸ ἀργύριον τοῦτο ἦν δεδωμένον εἰς σάκκον ἐκ χονδρῶν ὑφάμακτος, τὸ δὲ ἔταρον ἡμῖς, ὅπερ ἀ-ῆκεν εἰς αὐτόν, εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν του ἐντὸς στερεοῦ κιβωτίου, ἐνθα εὐρίθη ἀναζητηθέν, ἀνέπαφον. Πρὸς ταῦτοις οὐδένα ἐλάνθανεν ἡ πενία τοῦ Ρίπα, καὶ ἔκαστος εὐκόλως ἐπαίθετο ὅτι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀπωλεσθείσης ποσότητος δὲν ἦτο ἀπίθανος ἡ συμβαχία τῆς ληστείας καὶ τῆς δολοφονίας. Ἀπ' ἐναντίας ἡ περίστασις αὕτη συνετελεῖ πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἐνοχίας του, προσθέτουσα ἔγκλημα ἐπὶ ἔγκληματος.

Ἐνεκὰ τῆς κακουχίας τῶν πληγῶν του ὁ Μενδέζος ἤρρησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Μόλις δὲ ἀναλαβὼν, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Φόρνι, ἀπέλυσε τὸν ὑπρέτην του Ἀντώνιον Γουέρραν, καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἐνθα διέτριψεν ἱκανοὺς μῆνας.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Γιουζέπος Ρίπας διέμενε δέσμιος, καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἀλλὰ μὴ φερόμενος εἰς τῆς καταδίκης τὸν τόπον, διότι μετὰ τὴν δίκην καὶ καταδίκην του εἰς τῶν δικαστῶν ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐπιπληττουσαν αὐτόν ὅτι ἔχυνεν αἷμα ἀθῶου. «Ὁ Κ. Μενδέζος ἀπατάται,» ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ, «δὲν εἶδε τὸν δολοφόνον ὅστις ὀπισθεν τὸν προσέβλεπε, καὶ ὁ Γιουζέπος Ρίπας δὲν εἶναι ὁ ἐνοχος.»

Ὁ δικαστὴς αὐτός, ὀνομαζόμενος Μαρτίνος, φαίνεται ὅτι ἦτο δίκαιος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ἠσθάνετο δυσἀρεσκείαν τινα διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ρίπα, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ Μενδέζος, ὅστις κατὰ τὴν πρώτῃν ἀνάκρισιν κατέθεσε περὶ τῆς ἰδίας του υποθέσεως, ἐφάνη ὑστερον δισταζὼν ὅτι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ μὴ θυνάμενος νὰ δώσῃ θετικῶ-

τέραν τινα καὶ πλατυτέραν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου μακροτέραν· ἀλλὰ τὸ κατὰ τοῦ δεσμίου πάθος, καὶ ἀνευ τῆς ὁλοσχεροῦς καταθέσεως τοῦ Ἰσπανοῦ, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν λοιπῶν συνδικαστῶν ἄρκετον μαρτύριον πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς των. Ὁ Μαρτίνος παρετήρησεν, ὅτι ἡ πρὸς δολοφονίαν ἀπόπειρα ἐγένετο μὲν ἐνῶ εἰσέτι ἐρεγγεν, διότι ἦτο θέρος τότε καὶ αἱ ἐσπέραι ἦσαν φωτειναί, ἀλλὰ τῷ ἐφάνετο παράδοξον πῶς ὁ Μενδέζος δὲν ἐδυνήθη νὰ καταθέσῃ πλείονας διασαφήσεις ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τοῦ δολοφόνου. Προσέτι εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ ταιαύτην μάλιστα οἷαν ἐπιτρέπεται ἡ δικτὴ ἐκκλησία, ὁ Γιουζέπος ἐπέμενε λέγων ὅτι ἦτο ἀθῶος. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν εὐρέθησαν παρ' αὐτῷ χρήματα, ἡ δὲ Φαυστίνα Μάλφου ἐπεθύμει ἐνθέρμως νὰ ἀνακτήσῃ ὅ, τι ἀπώλεσεν, ἐπειρίθη νὰ εἰρῇ μέσον τι ἵνα κάμψῃ ὀλίγον τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ παράσχῃ εἰς τὸν καταδίκον τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ ἡ ποινὴ του, εἴαν συγκατετίθετο νὰ ὁμολογήσῃ τουλάχιστον εἰς τὸν πνευματικόν, ποῦ εἶχε κρύψει τὸ ληφθὲν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της ἀργύριον. Ματαίᾳ ὑπέρβεν ὅλη τοῦ πνευματικοῦ ἡ ἰησουϊτικὴ ἐπιτηδειότης! Ὁ Ρίπας ἐμάχετο θαρράλεις ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του.

Ἐν ταῦτοις ἡ νέα Βιάγκκα ὑπέστη προμερόν καταδιωγμὸν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς της ἕνεκα τοῦ Μενδέζου, ὅστις ἐπέστρεψεν ἐκ Φλωρεντίας καὶ κατέκρινε πάλιν εἰς τὸ χωρίον Φόρνι. Ὁ πρόην ἐραστὴς ἦν ἤδη καταδίκος καὶ ἐκτὸς τοῦ σταδίου τῆς μάχης· ἠδύνατο νὰ τὸν ποθῇ ὅσον ἤθελε καὶ νὰ θρηνῇ τὴν δυστυχίαν του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον καὶ νὰ τὸν λάβῃ σάλυγον. Ὁ Ἰσπανὸς ἦτο πλούσιος, ἔτοιμος, καὶ ἡ προσδοκῶσα ἡλικία της καὶ ἡ ἐλαττωμένη πατρικὴ παρουσία καθίσταναν ἐτι μᾶλλον ἐπιθυμητὸν τὸν Μενδέζον. Ἐν συντόμῳ, ἡ θέσις τῆς θυγατρὸς ἦτο ταιαύτη, ὥστε τὰ πάντα ἔριπον πρὸς ἀνατροπὴν τῶν θερμῶν πόθων της, καὶ ὑποτασσομένη εἰς τὸ χρέος τῆς πατρικῆς ὑποταγῆς ἐδιείχετο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κακούργημα τοῦ Ρίπα, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Ἰσπανὸν ἀνευ ἀναβολῆς.

Αὕτη ὁμῶς ἐνδομύχως παπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ δεσμίου φίλου της, καὶ μᾶλλον πιστεύουσα ὅτι ἡ κατηγορία ἦτο σκευωρία τῆς ζήλοτυπίας, ἐπάλαυν ἐνθρῶως κατὰ τῆς βίας. Ἀλλ' ἡ δολιότης ἐφάνη νικῆσαι ἐπὶ τέλους τὴν καρτερίαν της. Διαδοθείσης τῆς φήμης ὅτι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Ρίπα ἐπλησίασεν, ἐκονοποιήθη συγχρόνως ὅτι εἰς τὰς χεῖρας της ἐκρίματο ἡ ζωὴ του· διότι εἴαν συγκατετίθετο νὰ συζευχθῇ τὸν Μενδέζον, ἡ θανατικὴ καταδίκη τοῦ Ρίπα μετεβίβλετο εἰς ἐξορίαν. Ἡ τελευταία αὕτη συνθήκη ἐνίκησε τὴν καρτερίαν τῆς ἀτυχοῦς κόρης, ἥτις μὲ καρδίαν συντετριμμένην συγκατένευσε νὰ γίνῃ δέσποινα τοῦ χωρίου Φόρνι. Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τῶν Μάλφου δὲν ἔδεχθη μετ' εὐχαριστήσεως τὴν εἰδήσιν ταύτην, διέδωκε μάλιστα, πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ σχεδίου τούτου, ὅτι ἡ Βιάγκκα ὑπῆρξε κρυφία συμμετοχὸς τῆς προσβολῆς καὶ τῆς διαρπαγῆς τῶν χρημάτων. Ἰσως ἤλπιζον, εἴαν ὁ Μενδέζος ἔμενεν ἄγαμος, νὰ γίνωσι κληρονόμοι τῆς

καταστάσεώς του· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε, ἡ ἀντιπολίτευσις των ἀπέτυχε καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου προσδιωρίσθη.

Ἐν ἑτὺς προῆλθεν, ἐκείνου ἐφθάσε πάλιν τὸ θέρος, καὶ κατὰ σύμπτωσιν, ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἦν ἡ ἐνιαύσιος καθ' ἣν συνέζη τὸ τραγικὸν συμβῆν τοῦ Μενδέζου. Οὐδεὶς ἐνθυμήθη τὴν σύμπτωσιν ταύτην μόνος ὁ Ἰσπανός, παρατηρήσας τὴν ἡμέραν τοῦ μηνός, ἐπρότεινε τὴν ἀναβολὴν τοῦ γάμου εἰς τὴν ἐπαύριον· « διότι, εἶπε, ὑποθέσεις μὲ βιάζουσι νὰ εὑρεθῶ τὴν 7 τοῦ μηνός εἰς τὴν Ἀκουίλαν, καὶ διὰ τοῦτο κρίνω καλὸν ν' ἀναβληθῇ ὁ γάμος τὴν 8 ». Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ.

Ἡ τροποποίησις αὕτη ἔγινε δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ῥηθείας· ἡμέρας, καὶ οὐδὲν ἀξιοσημεῖωτον συνέζη ἐν τῷ μεταξῷ, εἰμὴ ὅτι, πλησιαζούσας τῆς ὥρας τῆς θυσίας, ἡ δυσθυμία τοῦ θύρατος ἀπέβαινε φανερωτέρα. Χρεωστοῦμεν ὁμῶς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Μενδέζος, διὰ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ νὰ γένῃ νομφίος τῆς Βιάγκας, σκοπεύων μᾶλλον πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς φιλαυτίας του ἢ τῆς ικανοποιήσεως τοῦ ἐρωτός του, δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν θλίψιν τῆς ἀκουσίας μνηστῆς· ἀναχωρήσας δὲ εἰς τὴν Ἀκουίλαν ἵνα παρευρεθῇ ἐκεῖ τὴν 7 ἄρῃκε τὰ πάντα προετοιμασμένα διὰ τὸν γάμον.

Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ μικροῦ τούτου ταξιδίου ἦν νὰ λάβῃ τὰ ἐνοίκια, τὰ ὀφειλόμενα νὰ πληρωθῶσι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ προσέτι δωρόν τι διὰ τὴν μνηστῆν του. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἀλέξανδρος Μάλφος ἐμελλε νὰ τὸν συνοδεύσῃ· ἀλλ' ὅτε ὁ Μενδέζος ἐστάθη εἰς τὴν θύραν ἵνα ἐρωτήσῃ ἐὰν ἦν ἐτοιμος, ὁ Μάλφος κατέβη ἡμιανδεδυμένος, λέγων ὅτι ἐπέραςεν ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν μετὰ τῆς συζύγου του, οὐσῆς ἀσθενοῦς, καὶ ἐπειδὴ μὲν πρὸ μικροῦ ἀπεκοιμήθη ἡ Φαυστίνα, ἐπρωτὶμα νὰ ἀναπαυθῇ καὶ αὐτὸς ὀλίγον. Μόλις ἐξημέρωσε καὶ ὁ Μενδέζος ἐξῆκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ ἑφιππος, εἰπὼν προηγουμένως ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἑσπέρας ἵνα μάθῃ τὰ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀδελφῆς του. Μετὰ τοῦτο ὁ Μάλφος ἐκοιμήθη ὥρας τινὰς ἕως οὗ τὸν ἐξήτησεν ἡ σύζυγός του. Ἀμα εἰσελθόντα εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς, τὸν ἠρώτησεν ἡ ἀσθενὴς ἐὰν ὁ Γάσπαρος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀκουίλαν· λαβοῦσα δὲ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, εἶπεν ὅτι ἐλυπεῖτο διὰ τοῦτο, καθότι εἶδε καθ' ὕπνου προσωπίδοφόρον ἄνθρωπον παραμορφωτὰ νὰ τὸν ληστεύσῃ, « τὸν εἶδα, εἶπε, κάλλιστα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν γνωρίσω, καθ' ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἐκρύπτετο ἀπὸ τὴν προσωπίδα· εἶδα πρὸς τούτοις τὴν θέσιν τόσον καλὰ, ὥστε ἐὰν διέβην ἐκεῖθεν, ἠδυνάμην εὐθὺς νὰ τὴν διακρίνω ».

Ὁ σύζυγός τῆς τῇ εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃ πίστιν εἰς τὰ ὄνειρα, καὶ ὅτι τὸ παρὸν ὄνειρον τῆς προῆλθεν ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τὸ ὅποιον συνέζη εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς πρὸ ἐνὸς ἔτους, « ἀλλ' ὅπως ἂν ἔχῃ, ὁ Ρίπας εἶναι ἀσφαλῶς δεσμευμένος καὶ κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. »

Καὶ ὁμῶς φαίνεται ὅτι τὸ ὄνειρον τόσον σφοδρὰν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τῆς ἀσθενοῦς τὴν φαντασίαν, ὥστε δὲν ἄρῃκεν ἡσυχον τὸν σύζυγόν τῆς με-

χρις οὗ τῇ ὑπεσχέθη νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ὁ Μάλφος συγκατετάθη τῷ ὄντι ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης τῆς συζύγου του εἰπύσας ὅτι εἶχαν ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον ἐρποντα ὀπισθεν χαμηλοῦ τοίχου, περικυκλῶντος ἡμίκτιστον ἐκκλησίαν, « καὶ πλησίον τοῦ τοίχου, ἐπρόσθεσεν, ὑπάρχει ἐπιγραφή τις τὴν ὁποίαν ὁμῶς δὲν ἔδυνήθην ν' ἀναγνώσω. »

Καὶ τῶντι εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Ἀκουίλας, δι' ἧς δὲν διέδῃ πώποτε ἡ Φαυστίνα, ὑπῆρχε τὸ μέρος τὸ ὅποιον περιέγραψεν αὐτὴ ἀκριβέστατα. Ὁ Μάλφος τὸ ἀνεγνώρισε. Καταπληγθεὶς ὑπὸ τῆς συμπτώσεως ταύτης ἐξήτησε παρευθὺς νὰ γευματίσῃ, καὶ μετὰ τοῦτο, διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην ὑπῆγεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ γυναικαδέλφου του.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Γάσπαρος συνέλεξε τὸ ἀργύριόν του, ἠγόρασε τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, καὶ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ καταναλίσκῃ εἰς μάτην τὸν καιρὸν τοῦ ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ Μάλφος μὲν ἦτο μακρὰν τῆς ἐκκλησίας ἐν περίπου μίλιον, καὶ εἶδε τὸν Γάσπαρον, Περὶέρος οὗτος νὰ μάθῃ τοῦ ὑπῆγαιεν ὁ γαμβρός του, ἤκουσεν αὐτὸν διηγθέντα τῆς συζύγου του τὸ ἐνύπνιον καὶ προσθέτοντα, ὅτι βαρύνεται πλέον νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τὰ πρόσω, διότι ἐπέραςεν ἀπὸ τὸν τοίχον τῆς ἐκκλησίας χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ οὐδένα. « Τὴν εἶπα ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι μωρὰ, ἐνῶ μάλιστα τώρα ὁ ἐχθρός σου εἶναι τόσον καλὰ δεσμευμένος εἰς τὴν Ἀκουίλαν· ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφῆκεν ἡσυχον εἰμὴ ἀρῶν περᾶσω ἀπ' ἐδῶ. »

Ὁ Μενδέζος ὁμῶς δὲν ἤκουσεν ἀδιαφόρως τὸ ἐνύπνιον, ἐξήτησε μάλιστα πλείονας λεπτομερείας καὶ ἠρώτησεν ἐὰν ἦτο ἐντελὴς βέβαιος ὅτι δὲν παρατήρησε κανένα εἰς τὴν θέσιν, ἥν προσδιωρίζε τὸ ὄνειρον τῆς Φαυστίνας. Ὁ Μάλφος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐπέλευσεν μὲν, ἀλλ' ἐφιππος περιῆλθε τὸν τοίχον χωρὶς νὰ ἴδῃ οὐδένα. Διαρκούσης ἐν τοσούτῳ τῆς συνομιλίας ταύτης ἐστρεψάν τοὺς ἵππους των καὶ διεμβύνοντα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας· καὶ ὁ μὲν Μάλφος ὠμίλει περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ρίπα, παρατηρῶν πῶσον σκανδαλώδης εἶναι ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ καταδικάζοντος αὐτὸν νόμου, τοῦ Μενδέζου ὁμῶς τὸ πρόσωπον ἦτο κατηφές καὶ σοβαρόν. Ἐνῶ δὲ οὕτω ἐπροχώρουν ἔχοντες τοὺς ὑπηρετὰς των παρακολουθούντας ὁμοίως ἐφιππους, παρατήρησαν αἴφνης ἄνθρωπον πεζὸν ἐρχόμενον ἀπέναντι αὐτῶν, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀντώνιον Γουέρραν, τὸν ἀπαπεμφθέντα ὑπηρετὴν τοῦ Ἰσπανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὑπέθετον ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Μενδέζου ἀναχώρησεν εἰς μακρινὴν τινα ἐξοχὴν, ὁ Μάλφος ἐξέφρατεν ἀπορίαν τινα διὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Μενδέζος ἐστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπον ἔχων κἄτωχρον, καὶ ἀρῃκε ταυτοχρόνως φωνὴν ἥτις διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ γυναικαδέλφου του. Τότε ὁ Μάλφος προχωρήσας ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν Γουέρραν ποῶς ἀνεμῶς τὸν ἔφερεν ὀπίσω, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι ἐὰν δὲν εἶχε θέσιν, γαίτων του τίς εἶχεν ἀνάγκην ὑπηρετοῦ. Ὁ Γουέρρας, ἐνδεδυμένος πένιχρως, καὶ ὄχι ὡς πρῶτε

ρον, ἀπεκρίθη ὅτι θέλει εἶσθαι εὐτυχής, ἐάν ὁ Μάλφος εὐαρεσθῇ νὰ τὸν συστήσῃ.

«Κάμνεις καλὰ λοιπὸν νὰ γυρίσῃς καὶ νὰ ἐλθῃς μαζί μου», εἶπεν ὁ Μάλφος. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τοῦ συντόμου διαλόγου τούτου, ὁ Μενδέζος κεκυρῶς καὶ τεθορυβημένος δὲν εἶπε τίποτε· καὶ τόσον ἡ σιωπὴ καὶ κατῆφειά του ἐππύξησαν, ὥστε παρατηρήσας τοῦτο ὁ γαμβρὸς του ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἐάν τὸν ἐπταίεν εἰς τι.

«Μήπως συλλαγίζεσαι τὸ ὄνειρον τῆς ἀδελφῆς σου;» εἶπε ἡ συνάντησις τοῦ Γουέρρα μ' ἐκάμει νὰ τὸ λησμονήσω πρὸς μικρὸν, ἄλλως ἐσκόπευα νὰ ἐρευνήσω καλῆτερα τὴν θέσιν. »

Ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἐπεχειρίσθη οὐδεμίαν ἐρευναν ὁ ὑπηρετὴς του, φίλος τοῦ Ἀντωνίου, τὸν παρέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, καὶ οὕτως ὅλοι σχεδὸν ὁμοῦ ἐφθασαν εἰς τὸ τέμας τῆς ὁδοιπορίας των. Ὁ Μενδέζος, ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του, συνώδευσεν τὸν Μάλφον, καὶ ἅμα ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' αὐτοῦ ἐξήτησεν ἀμέσως νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφήν του, ἣν εὗρεν εἰς καλῆτεραν ὑγείας κατὰ στασιν· ἀλλ' αὕτη ἀπ' ἐναντίας ἐταράχθη ἰδοῦσα τὴν ὀχρότητα τοῦ προσώπου του καὶ τὴν ταραχὴν τῶν κινήματων του, ταραχὴν ἣν, ὡς καὶ ὁ σύζυγός της, ἀπέδιδεν εἰς τὴν σφοδρὰν τοῦ ἐνυπνίου ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὰς εἰσέτι ζωηρὰς ἐνθυμήσεις του. Θέλουσα δὲ νὰ καθυψυχάσῃ τὴν ταραχὴν του ἐγγέλσασα διὰ τὸν ἴδιον φόντον της, ἀλλὰ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ὁ Μενδέζος δὲν ἐφαιδρύνετο παντελῶς. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου τῆς ἀδελφῆς του εἰπὼν ὅτι ἔχει νὰ πέμψῃ ππραγγελίαν εἰς τὴν κώμην Ῥόνοκαν, ἐνθα κατῴκει ἡ οἰκογένεια τῆς Βιάγκας, καὶ ὅτι πρέπει ἐπὶ τούτῳ νὰ γράψῃ σημειώσιν τινα, ἣν τινόντι ἔγραψε μεταξὺ εἰς ἄλλο δωμάτιον καὶ δοὺς αὐτὴν ὕστερον εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Μάλφου.

Ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα γνωστὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὢν ἐπιφορτισμένος νὰ ἐκτελέσῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπηρεσίαν, ἔδωκε τὴν σημειώσιν εἰς τὸν Γουέρραν, ὅστις προθύμως ἐδέχθη τὴν ἀποστολὴν ἀλλὰ πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς περιεργίας του, ἀπεσφράγισεν καθ' ὁδὸν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἔμαθε τὰ περιεχόμενα πρὶν ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὃν τινα ἀνῆκεν. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐπροσκαλεῖτο ἀπλῶς ἡ Βιάγκα καὶ ὁ πατὴρ της νὰ ἐλθωσι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μάλφου, καὶ νὰ φέρωσι μετ' ἐαυτῶν τὸν συμβολαιογράφον τοῦ χωρίου, καθ' ὅτι, ἔλεγεν ὁ Μενδέζος, ἦτο καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν κόπον καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ μεταβῇ ἐκεῖ πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου.

Ἦτο περίπου ἐβδόμη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε ἡ σημειώσις ἢ προσκλητήριος ἐπιστολὴ ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον. Ἡ Βιάγκα, ἥτις ὀλίγην ἡσθάνετο κλίσιν νὰ ὑπογράψῃ τὸ τοῦ γάμου συμβόλαιον, ἐδυσκολεύετο νὰ μεταβῇ· ἀλλ' ὁ πατὴρ της ἔχων τὴν ἐναντίαν γνώμην τὴν κατέπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Γουέρραν καὶ τὸν συμβολαιογράφον. Ἐμελλον δὲ νὰ ὁδεύσωσι τρία μίλια· ἀλλὰ

μὴ ἔχοντος τοῦ Βινόνη ἵππον, ὁ συμβολαιογράφος ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ἰδικόν του τὴν Βιάγκαν, ὡς ἐπραξε τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ὑπηρετὴς διὰ τὸν γηραιὸν πατέρα.

Φθάσαντες εὗρον τὸν μελλονμόρφον περιμένοντα αὐτοὺς εἰς τὴν θύραν, καὶ ἔχοντα πλησίον του τὸν Μάλφον, τὸν ὑπηρετὴν του, ἓνα ἱερέα καὶ δύο ἢ τρεῖς κατοίκους τῆς γειτονείας. Τινὲς τούτων ἐσπευσαν νὰ βοηθήσωσι τὴν Βιάγκαν καὶ τὸν πατέρα της νὰ πεζεύσωσιν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ, περικυκλώσαντες τὸν Γουέρραν ἅμα καταβάλλοντα τοῦ ἵππου, ἔδεσαν ὀπισθεν τὰς χεῖράς του καὶ σκαλίσαντες τοὺς κόλπους του ἐξήγαγον δύο μικρὰ πιστόλια καὶ μίαν μαύρην προσωπίδα, ὡς συνειθίζετο νὰ φορῆται εἰς τὰς ἀποκρέας· ἐκτὸς τούτου ἔφερε κεκρυμμένον εἰς τὸ στῆθος καὶ ἓν ἐγχειρίδιον.

Ἐνῶ οἱ περιστῶτες ἐξέπραζον τὴν ἀπορίαν των διὰ ταύτην τὴν ἀνέλπιστον σκηνὴν, ὁ νεωστὶ γενόμενος δεσμώτης ἐτέθη ὑπὸ ἀσφαλῆ φυλακὴν, καὶ ἡ λοιπὴ συνοδία εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνταῦθα ὁ συμβολαιογράφος ἤνοιξε μετὰ σπουρότητος τὸ συμβόλαιον καὶ τὸ ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐρωτῶν ταυτοχρόνως τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ Γουέρρας ἐδεσμεύθη.

Τότε ὁ Μενδέζος σηκωθείς καὶ λαβὼν τὸ συμβόλαιον τὸ ἔσχισεν εἰς δύο, τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς, καὶ ἀνέκραξεν·

«Ἡμάρτησα! ἀλλ' ἐξωμολογήθην εἰς τὸν πνευματικόν· διὰ τί ἔσχισα τὸ χαρτίον ὁ γαμβρὸς μου Ἀλέξανδρος θέλει σὰς εἰπεῖ!· Τότε ἐπρόσφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν Βιάγκαν, ἥτις, μᾶλλον εὐχαριστήσασα ἢ ἐκπλαγείσα διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ συμβολαίου, προθύμως ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δοῦσα ὁμοίως τὴν χεῖρά της, ἣν ὁ Ἰσπανὸς κατεφίλησε, παρακαλέσας τὴν νέαν νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀποχαιρετίσας ὅλους τοὺς περιστῶτας ἐξῆλθε, καὶ ἀναβάς τὸν ἵππον του ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Φόρνι.

Ἀφοῦ δὲ οἱ περιστῶτες συνῆλθον, ὁ Μάλφος προέβη εἰς τὸ μέσον ἵνα κοινοποιήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀνελπίστου ταύτης τοῦ Μενδέζου ἀναχωρήσεως. Ἐκ δὲ τῆς ἐκθέσεώς του ἐξήχθη ὅτι ὁ Ῥίπας κατηγορήθη ἀδίκως, καὶ ὅτι ὁ Ἀντώνιος Γουέρρας ἦν ὁ πραγματικὸς ἐνοχος. Ὁ Μενδέζος ἐγνώριζεν ὅλα ταῦτα καλῶς, καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἀντίζηλόν του, ἐάν ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ ἀδελφή του δὲν διελάλουν ὡς ἀδιαφιλονίκητον τοῦ Ῥίπα τὴν ἐνοχλήν. Ὁ παιρασμὸς οὗτος ἦν ἀληθῶς λίαν βαρὺς διὰ τὴν συνείδησίν του, ἀλλὰ τὸν ἐδέχθη ἀπαξ, καὶ ἡ μεγάλη ὑπερηφάνειά του δὲν τῷ επέτρεπε πλέον νὰ ἀναιρέσῃ τὴν πρώτην ὁμολογίαν του κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ῥίπα. Ταυτοχρόνως δὲ ἀπεφάνθη ὅτι ἐσκόπευε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτὲ νὰ πάθῃ ὁ ἀθῶος, ἀλλὰ μετὰ τῆς Βιάγκας νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου τὸν Ῥίπαν, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός τὸ μέρος τοῦτο τῆς χώρας. Ἦν δὲ βεβαίως αὐτὸς ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν δικαστὴν Μαρίνον, καὶ προσέτι παρακατέθεσε ἐν σφράγιστον ἐγγράφον, περιέχον τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθείας, εἰς συμβολαιογράφον τινὰ τῆς πόλεως Ἀ-

κούλας, ἐπὶ τῇ ῥητῇ παραγγελίᾳ ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ῥίπαν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐφαίνετο ἔτοιμος εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν καταδίκην του.

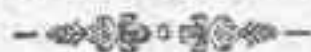
Καὶ ὁμοίως ἡ συνειδήσις του πολλάκις τὸν ᾔλγεζε δι' ἄλλα ταῦτα. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἀπῆντησε τὸν Γουέρραν καθ' ὁδόν, ἐξέλαθεν ὡς βέβαιον ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤρχετο ἐπὶ σκοπῇ νὰ τὸν παρακονεύσῃ ὡς καὶ πρότερον, γνωρίζων ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπορεύθη εἰς τὴν πόλιν ὁ Μενδέζος πρὸς εἰσπραξίν τῶν ἐνοικίων. Παρατήρησε δὲ προσέτι ὅτι ἡ ζωὴ του ἤθελε πάντοτε διακλυθεῖσθαι, ἐνόσῃ ὁ κακούργος οὗτος διετέλει ἐλεύθερος, καὶ ἐπομένως ἡ ὀφείλε νὰ ζῇ εἰς διηνεκὴ φόβον δολοφονίας, ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα ἐνόσῃ ὁ κακούργος διετέλει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Ὁ Ἀντώνιος Γουέρρας ἔδειξε μικρὰν ἀντίστασιν ὅτε συνελήφθη. Τὴν πρώτην φοράν εἶχεν ἀφήσει τὸν Μενδέζον ὡς νικρὸν, καὶ ἐσκόπευε νὰ δραπετεύσῃ ὁ τὴν ἤκουσαν ὅτι ἐξῆ ὁ Ἰσπανός, ἀλλὰ μαθὼν ὅτι ὁ ῥίπας κατηγορήθη ὡς ἐνοχὸς τῆς δολοφονίας, ἔμεινε. Ἀπολυθεὶς δὲ τῆς υπηρεσίας του ἀνεχώρησεν εἰς μέρος ἀπέχον τῆς σκηνῆς τοῦ κακούργημάτος του. Ἀλλ' ἔργος καὶ ἐξοδεύων τὸ ἀργύριόν του ὑπέπεσεν εἰς τὰς συνεπείας τῆς ἀμελείας καὶ διαφθορᾶς αἵτινες τὸν ἔδωκαν νὰ συλλάβῃ τὴν ιδέαν νέου κακούργηματος.

Ἦτο τῷ ὀντι κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ τοίχου, καθ' ἣν ὥραν ὁ Μάλλρος καὶ ὁ ὑπηρέτης του διέβαινον· ἀλλ' ὑποθέσας ὅτι ἐπορεύοντο εἰς ἐντάμωσιν τοῦ Μενδέζου, ὅπερ παρέλυσεν τὸ σχέδιόν του, ἐσταχάσθη ἐνωφελὲς ἔμα καὶ κινδυνώδες νὰ διακείνη καὶ διὰ τοῦτο διευθύνετο ἀλλαχόθεν τοὺς ἀπῆντησεν αἰφνιδίως.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ Ἀντώνιος Γουέρρας εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Γουζέπου ῥίπα, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ὑπεβάλλετο εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν κακούργημάτων του, οὗτος ἐσφιγγε πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν θυσιῶν του τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπητῆς του Βιάγκας, εἰς ἣν ὁ Ἰσπανός ἐπρόσφερε προγαμιαῖόν τι δῶρον, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς χώρας.

(Εκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Χ. Α. Π.)

ΠΕΡΙ ΣΙΝΩΝ

ὑπὸ Ἰ. Δε-Κιγάλλα.

—o—

Ἡ Σινική χώρα ἀποτελεῖ πρὸ 4000 ἐτῶν ἐν τῶν μεγαλητέρων τῆς ὑψηλῆς κρατῶν, καθότι ἔχει ἑκτασιν 530,000 περίπου τετραγωνικῶν μιλίων καὶ πληθυσμὸν 300,000,000, ὡς ἔγγιστα κατοίκων. Ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ καὶ διακροστος τριακροστος ἑταίρος τῶν κυριαρχῶν αὐτῆς, κατάρχεται ἐκ τῆς φυ-

λῆς τῶν Ταρτάρων Μαντσουῶν τῶν κατακτησάντων μὲν τὸ κράτος τοῦτο πρὸ 300 περίπου ἐτῶν, μόλις δὲ περὶ τὰ μέσα τῆς 19. ἑκατονταετηρίδος ἀποκατασταθέντων κυρίων ἀπάσης τῆς αὐτοκρατορίας. Κατοικεῖ οὗτος εἰς εὐρύχωρα ἀνάκτορα, ἃ μετὰ τοῦ παρακειμένου κήπου ἔχουσιν ἐπεκτεῖνα τῶν 10—12 μιλίων περίμετρον. Ἡ στέγη τῶν μονόροφων τούτων ἀνακτόρων (καθότι ἀπαντὰ τὰ οἰκήματα τῶν Σινῶν εἰσι μονόροφα) σύγκειται ἐκ στιλπνῶν πλίνθων χρώματος κίτρινου ὑποχρύσου μὲ πολυχρώμους γραμμάς· ὥστε ἀντανακλώμεναι ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρειχαλκίνων περιφραγμάτων αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, θέλγουσιν ἰδιαζόντως τὴν δρακιν. Εἰς δὲ τὴν κήπον αὐτοῦ ὑπάρχει σὺν τοῖς ἄλλοις κρήνη ἀναβρύουσα ἐκ βράχου τεχνητοῦ ὀρειχαλκίνοιο περικυκλωμένου ἐκ παντοδαπῶν καὶ πολυφύλλων δένδρων ἐντέχνως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεταλλοῦ κατεσκευασμένων, καὶ πολυμόρφως ἐπὶ τὸ φυσικώτερον καχρωματισμένων, ἐφ' ἧς, ἀντανακλώμεναι ὡσαύτως αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες, παριστάνουσι μεριάδας πολυχρῶν οὐρανίων τόξων. Εἰς μάτην ὁμοίως θέλει ζητήσῃ εἰς τὸν κήπον τοῦτον ὁ ξένος περιηγητὴς πολυποικίλα ἀνθη, ὡς ἐν τοῖς κήποις τῶν μεγιστάνων τῆς Εὐρώπης, καθότι τὰ μόνα σχεδὸν ἀπαντῶμενα εἰσὶν οἱ ἱασμοὶ καὶ ἄσμα· τινὰ βόδα· ἀπ' ἐναντίας δὲ ἐνυπάρχουσι πλῆθος ὑψικόμων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ὡς καὶ ἄλλων φυτῶν ἀναγκαζίων εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν οἰκιακὴν εἰκονομίαν. Τὰ ἀνάκτορα ταῦτα φρουρεῖ σῶμα 40000 τοξοτῶν Ἰαπώνων καὶ Κορεϊτῶν οἱ δὲ ἐν αὐτῷ 700 ἢ 800 ἀξιωματικοὶ οἱ τὴν ἀκλουσίαν τῆς αὐλῆς ἀποτελοῦντες, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Χιά, εἰσι Τάταροι καὶ Σινκι. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέρχεται σπανίως τῶν ἀνακτόρων· τότε δὲ κάθηται ἢ ἐπὶ πολυτελοῦς φορείου ἐν εἰδει κλίνης φερομένου ἐπ' ὤμων ὑπὸ τῶν τεκτικῶν αὐτοῦ ἀξιωματικῶν, ἢ ἐφιππος, ἀλλὰ πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ πλῆθος ἀκολούθων καὶ ἐνόπλων στρατιωτῶν. ἔχει συνήθως δεκαπέντε νομίμους συζύγους καὶ ἀπεριόριστον ἀριθμὸν παλλακίδων, ὅστις οὐδέποτε εἶναι ἐλάσσων τῶν 100, ὑπὸ εὐνούχων, ὡς ἐν Τουρκίᾳ φυλαττομένων. Ἀπασαὶ αἱ σύζυγοι φέρουσι μὲν τὸν τίτλον τῆς αὐτοκρατορίας, δὲν εἶναι ὁμοίως καὶ ἰσόβιοι, διότι ἡ πρώτη ἢ καὶ Κομ-φι, ἥτοι κατ' ἐξοχὴν αὐτοκράτειρα καλουμένη, ἀπολαύει πάντων τῶν πρωταίων μετ' αὐτὴν δὲ ἐπονται αἱ δύο ἄλλαι, ἐξ ὧν ἡ μὲν καλεῖται Τοῦμ-φι ἥτοι αὐτοκράτειρα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ δὲ Σι-φι ἥτοι αὐτοκράτειρα τῆς Δύσεως καὶ εἰς μόνας ταύτας συγχωρεῖται νὰ συναναστρέφωται καὶ νὰ συνομιλῶσι μετὰ τῆς πρώτης, ἀλλὰ πάντοτε ὀφείλουσι νὰ παρίστανται ἐνώπιόν της γονυπετεῖς· αἱ δὲ λοιπαὶ δώδεκα, μόνον διὰ τῶν δύο τούτων δύνανται ν' ἀποτείνωσι τὰς αἰτήσεις των πρὸς αὐτήν. Διάδοχος τοῦ θρόνου δὲν θεωρεῖται ὁ πρωτότοκος, ἀλλ' ὅντινα ἐκ τῶν υἱῶν του, ἔστω καὶ ἐκ παλλακίδος, ἤθελεν ἐκλέξῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Ὁ αὐτοκράτωρ διοικεῖ ἀπολύτως μὲν τοὺς λαοὺς του, πλὴν τῇ ἀληθείᾳ μὲ πλειότεραν δικαιοσύνην καὶ ὀρόνησιν ἢ εἰς τινὰ κράτη ἐνθα ἡ κυβέρνησις στηρίζεται ἐπὶ φιλαλευθέρων μὲν ἀλλ'.